

tidig Suspension af Gymnastikundervisningens Udøvelse, hvor det er afgjort, at ikke de nødvendige Betingelser ere tilstede for, at en nogenlunde helbig Udøvelse kan finde Sted, og saadanne Betingelser antager jeg ikke ere tilstede der, hvor enten Læreren paa Grund af Alder og Svaghed, eller af Mangel paa Kjendskab til Gymnastikken, ikke kan opfylde sin Pligt tilstrækkeligt; der vil jo ogsaa under andre Omstændigheder kunne gjøre sig andre Grunde gjældende, der kunne komme i Betragtning. Hvor saadanne Omstændigheder ere tilstede, og hvor dette er tilstrækkeligt oplyst, der tør jeg antage, at der fra Regjeringens Side ikke vil være, — og jeg maa bede bemærket, at Afgjørelsen alene kan lægges i dens Haand — Noget til Hinder for en midlertidig Suspension af Gymnastikundervisningen; saavidt jeg seer, er dette ogsaa det Samme, som den ærede Forslagsstiller i Realiteten har villet udvirke. — Ligeledes troer jeg ikke, at det vil være vanskeligt at komme overeens med Regjeringen om at bestemme den Grad af Svølse, som i en given Skole skal finde Sted. Dette er Alt, hvad jeg vil kunne indrømme, men jeg troer ogsaa, at det vil være tilstrækkeligt, for at det Formaal, som er tilsigtet ved Lovforslaget, kan, om muligt, naaes; og det vil derfor være mig kjært, om den ærede Forslagsstiller, i Henhold hertil, vil finde sig foranlediget til at tage sit Forslag tilbage.

Kraiberg: En æret Rigsdagsmand har igaar hittret sin Forundring over, at andre ærede Medlemmer have fundet det nødvendigt at forsvare den Hensigt, i hvilken jeg har stillet mit Forslag. Jeg deler hans Forundring, men jeg skal ikke følge de Herrers Fodspor ved at tale om deres Bevæggrunde. Jeg haaber til enhver Tid selv at kunne føre Forsvaret for mine Hensigters Reenhed, og jeg skal for denne Sags Vedkommende bestemt erklære, at min Overbeviisning om, at den Lovbefalede Gymnastikundervisning ved Landsbyskolerne — og det er ene den, hvorom der er Tale — er en Byrde for Skolen, at den hindrer Læreren Bestræbelse for at virke for Børnenes legemlige Udvikling, hvilken Bestræbelse jeg er overbevist om, at han kun heldig kan gennemføre, naar

man overlader ham selv at følge sin Individualitet, at vælge den Maade, der passer sig bedst for ham og er i Overensstemmelse med de særegne Forhold, hvorunder han er stillet — at denne Overbeviisning, siger jeg, skriver sig fra en Tid, der ligger langt tilbage fra den Dag, da jeg indtog mit Sæde her i Salen og sluttede mig til det Parti, med hvilket jeg her samvirker. Da jeg igaar kort og tydeligt udtalte mig for Lovforslaget, besluttede jeg, at jeg ikke vilde notere de mangfoldige Ytringer, som jeg havde Grund til at antage der vilde blive fremsatte for og imod. At gjøre mine Bemærkninger om disse, indsaae jeg vilde blive et uoverkommeligt og derhos unyttigt Arbejde. Jeg har imidlertid igaar mærket mig en Ytring, om hvilken jeg vil tillade mig at sige et Par Ord. Den ærede Rigsdagsmand fra Mariager (A. Hage), der i en stor Fart førte os igjennem alle Tidsaldre og omkring til alle Riger og Folkelag, bemærkede blandt Andet, at det engelske Parlament havde udtalt sig gunstigt om Forholdene her i Danmark og den danske Folkeoplysning. Det er mig kjært at kunne stadfæste denne Ytring. Ogsaa jeg har havt Leilighed til at høre ikke blot Parlamentsmedlemmer, men andre Englændere, der kjende Noget til vort Skolevæsen, fordi de have faaet mundtlige eller skriftlige Efterretninger derom — jeg troer nemlig ikke, at nogen Engländer har bereist Danmark for at besee vort Skolevæsen med egne Dine — fælde en meget gunstig Dom over vort Almueskolevæsen, og jeg troer ogsaa, at denne Dom er berettiget, fordi, hvormeget det end lader tilbage at ønske, taalder det dog ret godt en Sammenligning med de fleste andre Landes Skolevæsen. Da jeg for omtrent 2 Aar siden blev fremstillet for den Mand, der da stod i Spidsen for det engelske Skolevæsen, møbte han mig med en Hilsen, som jeg til min Glæde ofte blev møbt med i England: „De kommer fra Danmark, saa veed jeg, De tilhører en dannet og oplyst Nation, og jeg frygter for, at hvad De her vil faae at see af Skolevæsenet, vil kun i en ringe Grad tilfredsstille Dem.“ Men jeg fik Meget at see, som tilfredsstillede mig, og, hvad der især glædede mig at være Vidne til, var den Frihed, der herskede paa Skolens Gebeet, ogsaa med Hensyn til Sko-